

Τὰ παιδιὰ

Οἱ ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες, μὲ φωτογραφίες - ντοκουμέντα ἀπὸ τὸν βομβαρδισμό τοῦ ἀραβικοῦ σχολείου πούχε σὰν ἀποτέλεσμα τὸν θάνατο 30 παιδιῶν καὶ τὸν τραυματισμὸ ἄλλων τόσων ἔρχονται σιγὰ σιγὰ στὸ προσκήνιο, Οἱ ἡμερηίδες, δικές μας καὶ ξένες εἶναι κάθε μέρα γεμάτες μὲ εἰκόνες ἀπὸ τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα ἄθῳα παιδιὰ πού ὁ θάνατος τὰ βρῆκε πάνω στὰ θραυγία.

Τὰ παιδιὰ! Τὰ παιδιὰ πού μᾶς θυμίζουν καθημερινὰ τὴν θηριώδη προέλευσή μας. Τὰ παιδιὰ θύματα πού μᾶς ἐκδικοῦνται μπαίνοντας βάρος ἀβάσταγο στὴν συνείδησή μας. Πότε εἶναι βιετναμάκια θύματα ἑνὸς πολέμου πού δὲν τὸν καταλαβαίνουν ἀκόμη, πότε εἶναι παιδιὰ τῆς Μπιάφρα μὲ πρησμένες κοιλίες καὶ καλαμῆνια ἄκρα ἀπὸ τὴν ἀσιτία, πότε εἶναι νεγρόπουλα πού μεγαλώνουν μὲ τὸ ταπεινωτικὸ αἶσθημα τοῦ ἔγχρωμου. Τὰ παιδιὰ!

— Ὁ Ζᾶν Πόλ Σάρτρ σταμάτησε νὰ γράφῃ γιὰ διαμαρτυρία πρὸς τὴν κακομεταχείριση τῶν παιδιῶν καὶ εἶχε πει τὸ μνημειώδες: «Ἡ ζωὴ ἑνὸς παιδιοῦ πού χάνεται ἀξίζει ὅσο ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου».

Ὁ Πικασσὸ τὰ ζωγράφισε νὰ κρατοῦν στὰ χέρια τους περιστέρια καὶ νὰ σέ κοιτοῦν κατάματα μὲ ὀλοκάθαρη ματιά.

Τὰ παιδιὰ! Ἡ ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος μας, πού δὲν διστάζαμε νὰ τὴν πνίξουμε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια προκειμένου αὐτὸ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ τὸ ταπεινὸ μας συμφέρον τοῦ σήμερα.

Θυμᾶμαι μέσα στίς τραγικὲς ἐκεῖνες μέρες τοῦ 63 - 64, μὲ τὰ τυφλὰ μίσση καὶ τοὺς σκοταμοὺς. Ὅλοι πενθούσαμε μὲ τὸν κάθε νέο θάνατο, ὅλοι νοιώθαμε σὰν δικό μας τὸ αἷμα πού χυνότανε καὶ πονούσαμε. Ὁ πόνος ὅμως ἔγινε δηλητήριο. ἔγινε τύψη καὶ βάσανο, μὲ τὸ μαστυρικὸ θάνατο τῆς μικρῆς Γιωργούλας, τοῦ κοριτσιοῦ τῶν 11 χρόνων. Ἡ μικρούλα πού ἔφυγε τόσο πρόωρα καὶ τόσο ἄδικα μέσα σὲ ἀβάσταχτους πόνους, ἦταν μιὰ ἀδυσώπητη διαμαρτυρία ὅλων τῶν παιδιῶν ἐναντία στὴ δική μας παραφροσύνη.

Τὰ παιδιὰ! Πού ἀντὶ νὰ τοὺς κτίζουμε πάρεκα καὶ σχολεῖα τοὺς τὰ γκρεμίζουμε, πού ἀντὶ νὰ τοὺς δίνουμε γέλιο τοὺς τὸ παγώνουμε, πού ἀντὶ νὰ τὰ μαθαίνομε τὴν ἀγάπη καὶ τὴ χαρὰ τοὺς διδάσκουμε τὸ θάνατο καὶ τὸ μίσος. Πόση ντροπὴ, ἀλήθεια θεέ μου!